

ת"פ 50782/10/13 - מדינת ישראל נגד ע ג

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 50782-10-13 מדינת ישראל נ' ג(עציר)
בפני כבוד השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
ע ג (עציר)
2014 יולי 06

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

הנאשם הובא על ידי שב"ס

ב"כ הנאשם עו"ד אבי אלפסי מהסנגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

פתח דבר

1. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות הבאות:

א. באישום הראשון - תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז - 1973 (להלן - "**חוק העונשין**"); הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין; חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; ושימוש בכוח או באיומים כדי למנוע או להכשיל מעצר חוקי לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן - "**פקודת המעצר והחיפוש**").

ב. באישום השני - שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע או להכשיל מעצר חוקי, לפי סעיף 47(א) לפקודת המעצר והחיפוש; והעלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

2. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

א. באישום הראשון - נסיון תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין;

ב. באישום השני - איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

מבוא

3. עיקרו של תיק זה בהתנגשות מתמשכת בין הנאשם לבין שוטרים. בתיק זה נמשכה ההתנגשות על פני יומיים, יום 18.10.13 ויום 22.10.13. אולם בין השיטין עלה, כי מדובר בחלק מהתנגשות מתמשכת במספר אירועים ובמשך תקופה, כאשר הימים הרלבנטיים לכתב אישום זה הם רק חלק קטן ממנה.
4. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שני אישומים, כדלקמן:
- א. באישום האחד מיוחסות לנאשם העבירות הבאות: תקיפת שוטר, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו; העלבת עובד ציבור; חבלה במזיד ברכב; ושימוש בכוח או באימים כדי למנוע או להכשיל מעצר חוקי,
- ב. באישום השני מיוחסות לנאשם העבירות הבאות: איומים; שימוש בכוח או באימים כדי למנוע או להכשיל מעצר חוקי; והעלבת עובד ציבור.
5. לפי המיוחס באישום הראשון, ביום 18.10.13, בשעה 03:10 או בסמוך לכך, ברחוב הרצל 1 ברחובות, בהיותו בגילופין, הזיק הנאשם לרכבו של משה בדישי (להלן - "**המתלונן**") בכך שניפץ את השמשה הקדמית של הרכב. בהמשך הגיע הנאשם לבית אחיו, ע ג ואיים שלא כדין בכך שאמר "אני אשרוף את עצמי", כאשר הוא שופך נוזל על גופו. הנאשם קילל עוברי אורח וצעק "נמאס לי מהחיים, תעזור לי, אני חייב". באותן נסיבות, לאחר שהתבקש על ידי השוטר גיא רוזן להזדהות בהצגת תעודת זהות, העליב הנאשם את השוטר ואמר לו "עוף מכאן שמן בן זונה. כוס אמא שלך. מי אתה בכלל". בהמשך התרחק הנאשם לקיוסק צמוד, פשט את כל בגדיו וחשף את איבר מינו.
6. עוד מיוחס לנאשם, כי לאחר שנתפס על ידי השוטרים, השתולל, ירק, קילל והתנגד למעצרו. הנאשם ניסה למנוע מהשוטרים לכבול אותו באזיקים, כל זאת בעודו מגדפם. בזמן שנכבל והועבר לניידת המשטרה, המשיך הנאשם להשתולל, לירוק ולקלל את השוטרים שאחזו בו. באותן נסיבות, חבט הנאשם את ראשו בשער הברזל בקיוסק. בהמשך נשכב הנאשם על הרצפה וסירב להיכנס לניידת. השוטרים נאלצו לאחוז את הנאשם בידיו וברגליו והובילוהו לניידת.
7. כמו כן מיוחס לנאשם, כי בדרכו לתחנת המשטרה, סירב להיכנס לחדר המעוכבים. באותן נסיבות, הזיק הנאשם לרכוש בכך שבעט בשולחן. בהמשך לכך, איים הנאשם על השוטר רוזן בכך שצעק לו: "תחכה, אני אזיין לך את הפנים, יא שמן".
8. לפי המיוחס באישום השני, בהמשך לאישום הראשון, ביום 21.10.13, הגיש הנאשם תלונה במחלקת לחקירות שוטרים ושם ציין בפני החוקרת שהוא מרגיש שהוא הולך לעשות משהו לא טוב.
9. עוד מיוחס לנאשם, כי ביום 22.10.13 בשעה 19:21, הגיע השוטר אלכסנדר שטרן לביתו של הנאשם ברחוב *** ברחובות, על מנת לעצרו בגין איומים. משהבחין הנאשם בשוטר, העליב אותו בכך שאמר לו: "מה אתה רוצה ממני יא מזדיין בתחת" ובהמשך אמר: "אתמול הייתי במח"ש יא גוי, מזדיין רוסי, מניאק ... בן שרמוטה יא בן זונה".
10. בהמשך לכך, התנגד הנאשם לכבילתו באזיקים וקילל את שטרן והכל בהיותו בגילופין. לאחר שנכבל ובדרכו לתחנת המשטרה איים הנאשם על שטרן בפגיעה שלא כדין בגופו בכך שאמר לו: "אני אחכה לך ברחוב ואחתוך לך ת'גרונ יא בן של זונה" ובהמשך "אני נשבע לך אתה עוד לא ראית תימני שנשבע אני ארצח אותך", וזאת במטרה

להפחידו או להקניטו. בהמשך העליב את שטרן ואמר לו: "אתה אפילו לא יודע מי האבא שלך מרוב שזיינו את אמא שלך".

11. כמו כן מיוחס לנאשם, כי בהגיעם לתחנת המשטרה, ירק לכיוון חלון הניידת, במקום בו ישב השוטר. בהמשך, בהיותם בחדר המעוכבים, החל הנאשם לקלל את השוטר יורי רובין בכך שצעק לו: "יא בן זונה שרמוטה". בהיותו בחדר החקירות איים הנאשם על השוטר יהונתן קרופניק בפגיעה שלא כדין בכך שאמר לו: "אם אני לא אעמיד את כל המדינה על הרגלים, אני מניאק", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

12. הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

13. כאן המקום להעיר הערה כללית הנוגעת לניסוח כתב האישום. מצאתי בתיק דנן, כי במקרים רבים לא היתה התאמה בין **כותרות** המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום - כמו למשל, ירק, איים, קילל, תקף במועד ובמקום מסויים - לבין **פרטי** המעשים המיוחסים לו בכתב האישום עצמו. מצאתי גם, כי ביחס לחלק מהאישומים, קיימת אי התאמה בין **המעשים** המיוחסים לנאשם בכתב האישום - ביצע עבירה מסוימת במקום מסוים - לבין **העבירות** המיוחסות לנאשם באותו אישום. בכל מקרה של אי התאמה, הכרעתי לפי הכלל, שלפיו על הספק לפעול לזכותו של הנאשם.

גדר המחלוקת

14. בתיק זה עומדת מצד אחד גרסת התביעה, שעיקרה, כי הנאשם הוא איש תוקפני, אשר אינו מצליח להשתלט על לשונו ועל התנהגותו והוא נוהג, בין היתר, בתוקפנות מיותרת כלפי שוטרים בכל הזדמנות שהוא נתקל בהם. מצד שני עומדת גרסת ההגנה והיא, כי השוטרים הם הנוהגים בתוקפנות ובאלימות כלפי הנאשם, שהוא אדם אומלל הסובל מאלכוהליזם ובעיות פסיכיאטריות, וכי התנהגותו של הנאשם היא רק תוצאה של מעשי השוטרים.

המחלוקת הנוגעת לאירועי יום 18.10.13:

15. באת כוח התביעה טענה, כי הוכחו עובדות האישום הראשון, כדלקמן: הנאשם ניפץ שמשה קדמית של רכב והשתולל; הנאשם העליב את המתנדב רוזן ואמר לו "עוף מכאן שמן בן זונה. כוס אמא שלך. מי אתה בכלל"; הנאשם קילל את השוטר שניר וירק לכיוונו; הנאשם עשה שימוש באיומים או בכוח על מנת למנוע את מעצרו; הנאשם איים על השוטר שניר בניידת; בעת שהיה בתחנת המשטרה, הנאשם התפרע, בעט, ירק לכל עבר, קילל ואיים.

16. עוד טענה באת כוח התביעה, כי הנאשם זכר את האירוע בפרוטרוט, ידע לתאר את האירועים ופעל מתוך מודעות. מכאן שלא הוכח כי היה במצב של שכרות ברמה הנדרשת. בנוסף, כאשר נחקר הנאשם ביום 18.10.13 בשעה 09:30, טען הנאשם שהוא מפוכח והשיב לשאלות השוטר.

17. ביחס לטענת הנאשם כי השוטרים פעלו כלפיו באלימות, טענה באת כוח התביעה, כי הנאשם לא התייחס כלל לאלימות שוטרים ביום 18.10.13 בעת הגשת תלונתו במחלקה לחקירות שוטרים.

18. בא כוח הנאשם טען, כי הנאשם אמנם קילל והתנהג בצורה לא מכובדת, בהיותו שיכור וזקוק לעזרה, אולם הנאשם לא היה מודע לכך שרוזן הוא שוטר. לאחר מכן, הפעילו נגדו השוטרים אלימות מיותרת. לטענתו, הוכח שהנאשם היה במצב של שכרות, וזאת לפי הראיות שהוצגו במשפט, כאשר החקירה החלה רק לאחר שהנאשם התפכח.

19. עוד טען בא כוח הנאשם, כי לא הוכח שהנאשם פגע ברכב כלשהו. הנאשם אמנם אמר, כי אם פגע ברכבים הוא מתנצל, אולם אין לראות בכך הודאה.

20. ביחס לעבירות האחרות המיוחסות לנאשם טען בא כוחו, כי השוטרים במקרים רבים סתרו את עצמם, ואחד את השני, ולא הציגו גרסה קוהרנטית ואחידה. השוטר שטרן, כך לטענת בא כוח הנאשם הוא "עד לא אמין לחלוטין, ערמומי ואפילו רע".

המחלוקת הנוגעת לאירועי יום 22.10.13:

21. באת כוח התביעה טענה, כי הוכחו עובדות האישום השני, כדלקמן: הוכח שכאשר הגיע השוטר שטרן לעצור את הנאשם בעקבות איומים בפגיעה עצמית, הנאשם קילל אותו ובהמשך התנגד למעצר; כן הוכח, כי הנאשם איים על השוטר שטרן בהיותו בניידת המשטרה.

22. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי כניסתם של השוטרים לדירת הנאשם היתה חוקית, וזאת לאור "המזכר האדום" שהורה להם לעצרו בשל איומיו בהתאבדות, ולאחר שהדלת היתה פתוחה והשוטרים קראו לנאשם. לאור הסיכון הגבוה השוטרים היו רשאים להיכנס לדירה. מכל מקום, האירוע כולו התרחש בגינה, שאיננה שייכת לנאשם. עוד טענה בהקשר זה, כי גם אם הנאשם סבר כי המעצר אינו חוקי, אין הדבר מקנה לו את הזכות לקלל שוטרים ולאיים עליהם.

23. באשר לטענת השכרות באירועים נשוא האישום השני, טענה באת כוח התביעה, כי לא הוכח ברמה הנדרשת כי הנאשם היה שיכור. הנאשם עצמו העיד שלא היה שיכור וידע לתאר את האירועים נשוא האישום השני בפרוטרוט. עוד ציינה, כי חקירתו בהקשר זה מצולמת וניתן להתרשם כי הנאשם אינו שיכור.

24. בא כוח הנאשם טען, כי מעצרו של הנאשם היה בלתי חוקי וזאת ממספר טעמים: השוטרים הגיעו לביתו של הנאשם ללא עילת מעצר ממשית, כאשר איומים בהתאבדות אינה עילת מעצר, מה גם שהשוטרים הגיעו רק בלילה למחרת האיום הלכאורי; הוראת המעצר מלכתחילה לא היתה חוקית בהיעדר פירוט של העילה; כניסת השוטרים לבית היתה בלתי חוקית; הוצגו ראיות סותרות בשאלה אם השוטרים הגיעו על מנת לעכב או לעצור את הנאשם. לטענת בא כוחו של הנאשם, כאשר המעצר אינו חוקי, הנאשם היה רשאי להתנגד למעצר. יתר על כן, השוטר שטרן התנהג באלימות מיותרת כלפי הנאשם.

25. בא כוח הנאשם הוסיף וטען, כי השוטרים מסרו גרסאות סותרות ובלתי אחידות לענין האיומים שהשמיע הנאשם לכאורה ומכאן כי לא הוכחה העבירה.

26. בנוסף טען בא כוח הנאשם, כי לא הוכח שהנאשם קילל ואיים על שוטרים בחדר המעוכבים. מכל מקום טען, כי הדברים אינם באים בגדר איומים.

דין והכרעה

כללי

27. הדיון בתיק זה אינו פשוט כלל ועיקר, והתמונה העובדתית מורכבת יותר מזו שכל צד ניסה לתאר. אין בתיק צד טוב וצד רע. אין צדיקים ואין רשעים. מצאתי כי הן הנאשם והן שוטרים שהיו מעורבים באירועים חטאו בהתנהגות לא ראויה, אשר התגלגלה לכדי "מאבקי כוח" ולמרבה הצער הגיבו זה לזה בצורה מתלהמת ובלתי מכבדת.

28. מצד אחד עומד נאשם, הנוהג לשתות, ואף לשוכרה, סובל מבעיות נפשיות ונזקק לטיפול ולתרופות פסיכיאטריות, וזאת על אף שנמצא כשיר לעמוד לדין וכי הוא אחראי למעשיו. כחלק מהתחלואה הכפולה שממנה סובל

הנאשם - מצבו הנפשי ושתיות אלכוהול - הוא סובל מהתקפי חרדות, שבאים לידי ביטוי, בין היתר באלימות מילולית ותוקפנות (ראו, **חוות דעת הפסיכיאטר המחוזי מיום 16.3.14 ומיום 19.5.14**).

29. על האלימות המילולית והתוקפנות המאפיינות את הנאשם ניתן ללמוד מהתנהגותו במהלך הדיונים בבית המשפט. הנאשם צעק וקרא קריאות ביניים כמעט בכל דיון ודיון. בין היתר, קילל עדי תביעה שהם שוטרים כמה וכמה פעמים (ראו, למשל, **פרוטוקול הדיון**, בעמ' 21 - 22, 26). כך למשל, אמר לשוטר שטרן במהלך עדותו: "אני חייב לציין חשבתי שאתה הומו, אתה מבין, יא בן זונה נאצי רוסי מסריח תמשיך לקרוץ לי. אני אשתחרר, לא?" (**שם**, בעמ' 21, שורות 29 - 30). גם כאשר אפשרתי לו לחקור נגדית עדים, עשה לא אחת שימוש בקללות נגדם (**שם**, בעמ' 34, שורות 13 - 14, ו-22).

30. מצד שני עומדים השוטרים, שלא השכילו להבליג מול התנהגותו של הנאשם, ולהתייחס אליו כאל אדם אומלל הזקוק, יותר מכל, לעזרה. חלף זאת, נהגו השוטרים בתוקפנות בלתי מוצדקת ובלתי מתקבלת על הדעת כלפי הנאשם, תוך זלזול בנאשם, במצבו הרפואי ובבעיותיו. אילו נהגו השוטרים באיפוק הנדרש מהם מכוח תפקידם, לא היה תיק זה מתגלגל לממדיו.

31. פתחתי בדברים אלו, ולא בכדי, משום שיש להתרשמות זו השלכה על קביעת הממצאים בתיק. התנהגות שלילית של האחד גררה התנהגות שלילית של האחר, אשר גררה מצדה התנהגות שלילית של האחד, וחוזר חלילה. אולם, לא השוטרים עומדים לדין בתיק שלפניי אלא שעליי לקבוע בסופו של דבר, האם הוכח מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, כאשר השאלה המתעוררת בהקשר של התנהגות השוטרים היא, האם יש בה כדי להשליך על אשמתו של הנאשם, ותו לא.

32. אדון תחילה בעבירות המיוחסות לנאשם באישום הראשון, בשני חלקים: חלק ראשון - מתחילת האירועים ועד הובלתו של הנאשם לתחנת המשטרה; וחלק שני - מההגעה לתחנת המשטרה ועד סוף האירועים

33. לאחר מכן אדון בעבירות המיוחסות לנאשם באישום השני, וגם זאת בשני חלקים: חלק ראשון - מהגעתם של השוטרים לביתו של הנאשם ועד הנסיעה בניידת; וחלק שני - בתחנת המשטרה.

האישום הראשון - חלק ראשון: מתחילת האירועים ועד ההגעה לתחנת המשטרה

א. האם הוכח שהנאשם חבל ברכב במזיד, בכך שניפץ את שמשת רכבו של המתלונן?

34. כאמור, האישום הראשון מייחס לנאשם, כי חבל ברכב במזיד, בכך שניפץ את שמשת רכבו של המתלונן.

35. תחילת האירועים ביום 18.10.13 לפנות בוקר, כאשר הנאשם הגיע לבית אחיו. על האירועים שאירעו משלב זה ועד הגעתם של מתנדבים ושוטרים למקום, העידו אחיו של הנאשם והנאשם עצמו.

36. למעשה, הנאשם ואחיו מסרו תיאור מאוד דומה של האירועים עד להגעת המתנדבים למקום, ולאור הנתק הקיים ביניהם אין לי כל יסוד לחשוש כי תיאמו ביניהם את העדויות.

37. הן הנאשם והן אחיו מתארים, כי הנאשם הגיע לאחיו על מנת לבקש עזרה כספית, כאשר הוא נמצא עם ג'ריקן של דלק, מאיים בהתאבדות ושרוי במצב נפשי לא טוב. אחיו של הנאשם הוביל אותו לכביש הראשי, כאשר היו שם הרבה צעירים שיצאו לבילויים, וכל מיני טיפוסים התקרבו לנאשם כדי לריב. אחד האנשים בא "לאיים", "כאילו להרביץ לו" והנאשם קילל אותו. אחיו של הנאשם קיווה שהמשטרה תבוא לעזור לו בכביש הראשי. עוד ציין אחיו של הנאשם, כי

הנאשם היה במצב "איום כאילו נכנס בו משהו". היו שם בכביש הראשי הרבה זמן והנאשם קילל כל אחד שהתקרב וכתוצאה מכך נוצרה שם התקהלות גדולה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 92; בעמ' 94, שורות 1 - 9; בעמ' 95, שורות 17 - 21; ובעמ' 97 - 100; **ת/3**, שורות 7 - 18).

38. לדברי אחיו של הנאשם, בזמן שהיה עם הנאשם, לא ראה שהנאשם ניפץ שמשה של רכב, אלא "הוא סגר מראה של רכב, לא זוכר איזה רכב, הוא לא שבר אותה" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 94, שורות 12 - 20).

39. כמו כן הוסיף אחיו של הנאשם, כי לאחר שהגיעה המשטרה, השוטרים הרחיקו את עוברי האורח מהמקום וכן אותו. לדבריו, הספיק להגיד לשוטרים כי הנאשם צריך טיפול נפשי (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 93, שורות 12 - 18; בעמ' 94, שורות 20 - 32; ובעמ' 95, שורות 1 - 12). עוד ציין "הוא צריך טיפול נפשי, זה לא דבר נורמלי" (**שם**, בעמ' 95, שורות 29 - 32).

40. התרשמתי כי אחיו של הנאשם הוא עד אובייקטיבי ומהימן, וזאת למרות קרבתו המשפחתית לנאשם. מצאתי, כי אחיו של הנאשם אמנם דואג לנאשם עקב מצבו הנפשי ובעיות האלכוהול שמהן הוא סובל, אולם אין הוא ממחר לתמוך בו באופן אוטומטי, והוא נזהר בעדותו בתיאור האירועים. זהירות זו כלפי הנאשם נובעת בין היתר מהיכרותו את בעיותיו של הנאשם ובעקבות מחלוקות כספיות שהתגלעו בין השניים.

41. לאור האמור, התיאורים שמסרו השניים באשר לתחילת האירועים, מהימנה עליי.

42. הוכח כי שמשותו של המתלונן, מר בדישי, אמנם נשברה באותו לילה. על כך העידו הן המתלונן והן גב' בדישי (**ת/1; ת/2; פרוטוקול הדין**, בעמ' 67 - 68; ובעמ' 69 - 70). גם השוטר גולן ציין כי מצא את רכבו של המתלונן כאשר שמשותו מנופצת (**שם**, בעמ' 13).

43. מכל מקום, לא הוצגה בתיק כל ראיה ישירה בתיק לכך שהנאשם שבר את שמשות הרכב, כמיוחס לו בכתב האישום. יש לזכור, כי בטרם הגיעו השוטרים למקום, נוצרה התקהלות סביב הנאשם, ולא הובאה ולו ראיה אחת לכך שמאן דהוא ראה את הנאשם שובר שמשה.

44. כתב האישום מייחס לנאשם כאילו שבר את השמשה לפני שפגש את אחיו. אולם, הוכח כי השמשה נשברה לאחר מכן. כאמור, גב' בדישי שמעה שבירה של שמשה ובסמוך לאחר מכן יצאה למרפסת וראתה את הנאשם, יחד עם אחיו ומספר נערים. גב' בדישי ציינה כי לא ראתה שהנאשם שבר את השמשה וגם לא ראתה מהמרפסת את הרכב שמשותו נשברה. אחיו של הנאשם, שהוא העד היחיד שהיה עמו לאורך זמן, עד להגעתם של המתנדבים, מסר כי הנאשם לא שבר שמשה בהיותו עמו.

45. יתר על כן, אפילו בדיווחים שהגיעו למשטרה בתחילת האירועים, לא היה דיווח אחד אודות שבירת שמשה דווקא. הדיווחים התייחסו לפרטים רבים, כולל נוכחותו של אדם שיכור, משתולל, הפרעה לרכבים או היזק לרכבים, שבירת מגב, זריקת זבל על הכביש (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 36, שורות 19 - 20; בעמ' 60, שורה 20; בעמ' 65, שורה 1; בעמ' 48, שורות 1 - 2; ובעמ' 49, שורות 14 - 15; בעמ' 56, שורה 2; בעמ' 13; **נ/1**). מכל מקום לא זו בלבד שלא היה דיווח אחד על שבירת שמשה אלא שלא היה בדיווחים כדי לקשור את הנאשם, דווקא, לאירוע.

46. כאן המקום להתייחס לדברי ההתנצלות של הנאשם ביחס לשבירת השמשה. כבר במהלך חקירתו, ציין הנאשם מספר פעמים בחקירתו כי אם עשה נזק לרכב הוא מוכן לפצות על כך, אולם הוא אינו יודע אם עשה זאת (**ת/3**, שורות 17 - 18, 32 - 33, 63 - 64). על כך חזר גם במהלך הדיונים בבית המשפט ובמסגרת עדותו (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 108, שורות 27 - 32).

47. הנאשם ציין במפורש כי הוא אינו יודע אם גרם נזק לשמשה. לאור ההסתייגות שבדבריו של הנאשם, לא ניתן לראות בהם משום הודאה בשבירת השמשה.

48. **לאור האמור, לא הוכח כי הנאשם חבל במזיד ברכב בכך שניפץ את השמשה של הרכב, כמיוחס לו בכתב האישום.**

ב. העלבת עובד ציבור

49. עוד מייחס כתב האישום לנאשם, כי העליב את המתנדב רוזן באומרו "עוף מכאן שמן בן זונה. כוס אמא שלך. מי אתה בכלל".

50. כאמור, תחילה הגיעו למקום מתנדבים, לרבות רוזן, טדלה וטמשה. בהגיעם למקום, הרחיקו את עוברי האורח, כולל את אחיו של הנאשם, אשר הספיק לומר להם, כי הנאשם זקוק לטיפול נפשי. אין לי אלא להצר על כך שהשוטרים לא שעו לקריאה זאת לעזרה.

51. השתכנעתי כי רוזן ביקש מהנאשם תעודת זהות וכי בתגובה לכך הנאשם החל לצעוק וקילל אותו בנוסח הכולל את המילים "בן זונה" "כוס אמא שלך" "יא שמן" ו"עוף לי מהעיניים". המתנדבים רוזן, טדלה וגשמה מסרו בעדותם גרסה דומה לעניין זה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 36, שורות 23 - 25; בעמ' 38, שורות 1 - 16; ובעמ' 39, שורות 2 - 3; בעמ' 60, שורות 20 - 25; ובעמ' 65, שורות 2 - 4). גם אחיו של הנאשם, אשר צפה באירועים באותו שלב מהצד השני של הרחוב, העיד כי הנאשם קילל שוטרים (**שם**, בעמ' 93, שורות 12 - 18; בעמ' 94, שורות 20 - 32; ובעמ' 95, שורות 1 - 12).

52. כאן המקום לציין, כי נוסח הקללות שתיארו המתנדבים דומה לנוסח הקללות שתיארו שוטרים ביחס לאירועים אחרים. קללות דומות גם שמעתי מהנאשם באולם. למעשה, גם הנאשם מודה שקילל שוטרים ומתנדבים, אלא שלא בהכרח בנוסח המדויק או סדר הדברים שתיארו השוטרים. כמו כן טוען הנאשם כי לא ידע שמדובר בשוטר (**ת/3**, שורות 21 - 23).

53. לאור האמור הוכח, שלאחר שהנאשם התבקש על ידי המתנדב רוזן להזדהות בהצגת תעודת זהות, אמר הנאשם לרוזן "עוף מכאן", "שמן בן זונה", "כוס אמא שלך".

54. אולם, בממצא כי הנאשם אמר את הדברים לרוזן אין די. משקבעתי בשלב ראשון, כי הנאשם אמר את הדברים, עליו לדון בשלב שני בשאלה אם הוכחו יסודות העבירה של העלבת שוטר במילוי תפקידו?

55. יש לזכור בהקשר זה, כי הנאשם קילל את רוזן שהוא מתנדב. אין מחלוקת כי רוזן לא הזדהה בפני הנאשם בטרם ביקש ממנו תעודת זהות. על כך העידו הן הנאשם והן רוזן עצמו. אולם, לטענתו של רוזן, היה באותה העת עם חולצת זיהוי של המשטרה והנאשם לא ביקש ממנו להזדהות (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 46, שורות 3 - 15).

56. בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (11.7.11), נאמר, כי:

"עבירת העלבת עובד ציבור היא עבירה התנהגותית, המעניקה הגנה מיוחדת לעובד ציבור במילוי תפקידו. היסוד העובדתי של העבירה בנוי ממעשה העלבה הנעשה בתנועות, במילים או במעשים; היסוד הנסיבתי מחייב, כי ההעלבה תופנה כלפי עובד ציבור בעת שהוא ממלא את תפקידו, או בנוגע למילוי תפקידו; היסוד הנפשי של העבירה מחייב קיום מחשבה פלילית רגילה מצד העושה,

קרי - מודעות לטיב המעשה ולהתקיימות הנסיבות. לא נדרשת כוונה מיוחדת להעליב את עובד הציבור או לפגוע בו לצורך קיום העבירה.

57. קיומה של מחשבה פלילית, דהיינו מודעות של הנאשם לטיב המעשה ולהתקיימותן של נסיבות העבירה, מהווה, אפוא, תנאי ראשוני לביסוס יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור. כאשר מתנדב אינו מזדהה כשוטר, לא ניתן לומר, כי הנאשם היה מודע לטיב המעשה ולהתקיימותן של הנסיבות הרלבנטיות להיותו של אותו אדם שהעליב "עובד ציבור". על כך נאמר, כי:

"נראה לכאורה כי בלא הזדהות מקדימה של המתנדב בפני הנוגע בדבר לא מתקיימים יסודות העבירה, וזאת בהתחשב בערך המוגן העומד ביסודה. כאשר מתנדב המשמר האזרחי אינו מזדהה ככזה ממילא לא מתקיים החשש של פגיעה במי שנתפס כמזוהה עם השירות הציבורי ותפקידיו" (רע"פ 229/12 כהן נ' מדינת ישראל (16.10.12)).

58. לפי סעיף 8 לתקנות המשטרה (המשמר האזרחי), התשנ"ז - 1996 "חבר משמר יענוד, בעת מילוי תפקידו, את התגים והסמלים שנקבעו למשמר או ילבש מדי משטרת ישראל בתוספת תג מתנדב המשמר האזרחי, הכל כפי שייקבע בפקודות המטה הארצי".

59. לפי פקודה 12.02.01 לפקודות המטה הארצי, שוטר שאינו לבוש מדים יזדהה לפני אדם מן הציבור כך ש"יציין שהוא שוטר, יציין את שמו או את כינויו הרשמי, ויציג את תעודת המינוי שלו - לפני כל אדם שהוא משתמש כלפיו בסמכויות שוטר".

60. כאמור, אין מחלוקת כי המתנדב רזון לא לבש מדי משטרה, אלא רק חולצה עם סמל המשטרה. בנוסף לכך, גם לא הזדהה בפני הנאשם. העובדה כי רזון לבש חולצה ובה סמל אין בה די לבסס את מודעותו של הנאשם. על מנת למנוע טענות לעניין זיהוי, נקבעו סעיפי התקנות והוראות פקודות המטה הארצי. אולם, אלה לא מולאו במקרה שלפניו. ספק בדבר מודעותו של הנאשם לכך שאכן מדובר בשוטרים, משמש בהקשר זה לזכותו של הנאשם. מכאן **שלא הוכח כי הנאשם היה מודע לכך שהוא מעליב "עובד ציבור"**.

61. אין בדבריי אלו כדי להצדיק חלילה את הביטוי הפוגעני שאמר הנאשם לרוזן, אשר ראוי לכל גינוי. אולם, לא הוכח היסוד הנפשי הדרוש לקביעה, כי הנאשם ביצע עבירה של העלבת עובד ציבור, בידעו כי מדובר במתנדב שהוא עובד ציבור.

ג. תקיפת שוטר, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, ושימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר

62. עוד מיוחס לנאשם, כי לאחר שנתפס על ידי השוטרים, השתולל, ירק, קילל והתנגד למעצרו. כתב האישום מפרט, כי הנאשם ניסה למנוע מהשוטרים לכבול אותו באזיקים, כל זאת בעודו מגדפם. בזמן שנכבל והועבר לניידת המשטרה, המשיך הנאשם להשתולל, לירוק ולקלל את השוטרים שאחזו בו. באותן נסיבות, חבט הנאשם את ראשו בשער הברזל בקיוסק. בהמשך נשכב הנאשם על הרצפה וסירב להיכנס לניידת. השוטרים נאלצו לאחוז את הנאשם בידיו וברגליו והובילוהו לניידת.

63. הנאשם טען, כי השוטרים נהגו כלפיו באלימות מיותרת, כי היה שיכור במהלך אירועים אלו וכי לא היה צורך לעצרו. אומר כבר עתה, כי לאור טענתו זאת של הנאשם כי היה שיכור, לא ייחסתי משקל של ממש לגרסתו לעניין האירועים בשלב זה, אלא ביססתי את הממצאים על גרסאות השוטרים.

64. חלק זה של כתב האישום מתייחס לאירועים שהחלו, כאשר הגיעה למקום ניידת משטרה נוספת שבה היו השוטר שניר והמתנדב אור, והסתיימו עם העלאת הנאשם לניידת המשטרה.
65. ההכרעה בדבר סדר האירועים היא חשובה ומהותית לקביעת ממצאים ביחס לעבירות המיוחסות לנאשם בהקשר זה, כאשר מצאתי בעדויות השוטרים שתי גרסאות עיקריות, אשר אינן יכולות להתיישב זו עם זו.
66. המתנדבים רוזן, טדלה וגשמה מסרו שלושתם, שעם הגעתם של השוטר שניר והמתנדב אור, המשיך הנאשם לקלל את השוטרים שהגיעו. עוד מסרו שלושת המתנדבים, כי בעקבות הקללות, שניר עצר את הנאשם. לדבריהם של השלושה, כאשר שניר ניסה לאזוק את הנאשם, החל הלה להתפשט וכאשר השוטרים ניסו להרים את מכנסיו, הטיח את ראשו בברזל של הקיוסק. רוזן הוסיף, כי בזמן שהוא ושניר ניסו לאזוק את הנאשם, הנאשם הוריד את מכנסיו (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 36, שורות 24 - 26; בעמ' 39, שורות 21 - 26; בעמ' 60, שורות 25 - 27; ובעמ' 65, שורות 4 - 11).
67. טדלה נשאל על האופן שבו עצר שניר את הנאשם ואמר: "הוא ואור תפסו לו את היד, הוא התנגד". לשאלה אם עיקמו לו את היד ענה "לא עיקמו, תפסו חזק, הצמידו את הידיים ואז אזקו אותו" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 62, שורות 6 - 11).
68. אור לא מסר גרסה סדורה באשר לסדר האירועים. לדבריו, כאשר הגיעו למקום הנאשם צעק "אני אזיין אתכם, צעק איומים שאני לא זוכר איזה איומים יצאו בדיוק מפיו". כאן המקום להעיר, כי השוטרים האחרים ציינו אמנם, כי הנאשם קילל את השוטרים בשלב זה, אולם לא ציינו כי הוא איים עליהם. השוטרים האחרים גם לא ציינו את נוסח הדברים שאמר הנאשם בשלב זה. יתר על כן, לא מיוחסת לנאשם עבירת איומים עצמאית בחלק זה של כתב האישום. מאחר והשוטרים לא ציינו את נוסח הדברים שהנאשם לכאורה אמר להם, אין באפשרותי לקבוע, אם הקללות באות בגדר עבירה של העלבת עובד ציבור, אם לאו. ממילא אין באפשרותי להרשיע את הנאשם בעבירה זאת (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 56, שורות 2 - 4, 11 - 12; ובעמ' 58, שורות 1 - 9).
69. אור הוסיף, כי הנאשם "באיזה שהוא שלב" התפשט והשוטרים נאלצו לבצע מעצר כדי להכניס אותו לניידת. למיטב זכרונו הנאשם גם ניסה לדפוק את ראשו ברצפה, אולם הוא אינו זוכר אם זה היה במקום האירוע, בקיר התחנה או על הרצפה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 56, שורות 4 - 6).
70. רוזן הוסיף בתחילת עדותו כי "נדמה לו" שהנאשם ירק על שניר. אולם, לאחר מכן הודה כי לא רשם זאת בדו"ח. שניר עצמו לא רשם ולא ציין כי הנאשם ירק עליו (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 39, שורות 27 - 31).
71. אין מחלוקת כי שניר הוא זה שעצר את הנאשם. אולם, שניר מסר תיאור שונה של סדר האירועים מזה שמסרו עמיתיו. לדבריו, כאשר הגיע התרשם מהתנהגותו של הנאשם, ראה שהוא מתפשט, חובט ראשו בסורג ברזל, ורק בעקבות זאת החליט לעצרו ולכבלו. לדבריו, הוא ורוזן אזקו את הנאשם ונאלצו להפעיל כוח, דהיינו "לקפל את ידו מאחורי גבו כדי לאזוק אותו" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 48, שורות 2 - 6; בעמ' 49, שורות 2 - 6; ובעמ' 50, שורות 3 - 4).
72. להערכת, תיאור סדר הדברים שמסר שניר, נועד לספק צידוק למעצרו של הנאשם, ואינו משקף את המציאות, כפי שאירעה הלכה למעשה. השתכנעתי, כי דווקא עדותם של שלושת המתנדבים, היא המשקפת את סדר הדברים כפי שאירע במציאות. המדובר בשלוש עדויות עצמאיות, שבכל אחת מהן המתנדבים מסרו תיאור זהה, שלפיו שניר החליט לעצור את הנאשם לאחר שקילל את השוטרים, כאשר המעצר התבצע בדרך של איזוק הנאשם. רק לאחר ששניר ניסה לאזוק את הנאשם יחד עם רוזן, החל הלה להתפשט והטיח ראשו בברזל. לאחר מכן, שניר ואור אזקו את

הנאשם הלכה למעשה.

73. חיזוק לממצאים בהקשר זה מצאתי גם בניתוח דבריהם של השוטרים, שמהם עולה, כי היו שני ניסיונות איזוק: האחד שלא צלח, ובו היו שותפים שניר ורוזן, קודם להתפשטות ולהטחת הראש בברזל; והשני שצלח, שבו היו שותפים שניר ואור, שאירע לאחר מכן.

74. הגעתי לכלל מסקנה, שגרסת המתנדבים היא גרסה מהימנה. מכאן, מסקנתי כי הנאשם קילל את השוטרים ובתגובה שניר עצר אותו בדרך של תפיסת ידיו של הנאשם ונסיון לאזוק אותו. לא הוצגו ראיות כלשהן לכך שקודם לאיזוק ידיו של הנאשם, אמרו לו שהוא מעוכב, שיתלווה לשוטרים, או כי יהיה צורך לעצרו אם לא יעשה כן.

ד. האם מעצרו של הנאשם בנסיבות אלו ובדרך בה נעצר היה כדין?

75. לפי סעיף 23(ג) לחוק המעצרים: "לא יעצר אדם לפי סעיף זה אם ניתן להסתפק בעיכוב".

76. סעיף 24 לחוק מעצרים קובע:

"(א) העוצר אדם יזהה עצמו תחילה בפני החשוד, בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר או עובד ציבור, יודיע לו מיד שהוא עצור ויבהיר לו את סיבת המעצר בהקדם האפשרי...

(ב) הוראות סעיף קטן (א) - למעט החובה להודיע לחשוד על המעצר...לא יחולו:

(1) אם ברור בנסיבות העניין כי זהות השוטר וסיבת המעצר ידועים לעצור;

(2) אי מילויין עלול לסכל את ביצוע המעצר;

(3) אי מילויין עלול לגרום לפגיעה בבטחון מבצע המעצר בשעת ביצוע המעצר או להעלמת ראיה;...

(ג) מילוי החובות שבסעיפים קטנים (א) ו-(ב) הוא תנאי לחוקיות המעצר".

77. לפי סעיף 67 לחוק המעצרים:

"היה לשוטר יסוד סביר לחשד, כי אדם עבר עבירה או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים במקום המצאו".

78. מהוראות סעיפי חוק המעצרים שהובאו ניתן ללמוד כי ישנה עדיפות לעיכוב על פני מעצר כאשר ניתן להסתפק בכך. יתר על כן, שלוש חובות חלות על שוטר בעת מעצר - הזדהות, הודעה על המעצר והבהרת סיבתו. בנסיבות מתאימות, ניתן לדחות את הראשונה והאחרונה, אך לא ניתן לדחות את החובה להודיע לעצור על עצם הגבלת חירותו.

79. אין ספק כי גידופיו של הנאשם כלפי השוטרים מהווים עילה לעיכוב. אולם, לא הוצגה לי, ולו ראיה אחת, כי קודם לנסיון מעצר זה, נעשה נסיון לעכב את הנאשם, או כי נאמר לו שאם לא יתלווה לשוטרים, יש כוונה לעצרו. גם אם נבית, כי הקללות היוו עילה למעצרו של הנאשם, לא הוצגה ראיה כלשהי לכך שהמעצר בוצע לפי הוראות החוק, דהיינו שקודם למעצר היתה הזדהות, הודעה על המעצר והבהרת סיבתו. להיפך, השוטרים מסרו, כי המעצר החל בכך ששניר תפש את ידיו של הנאשם וניסה לאזוק אותו.

80. לא השתכנעתי, כי בנסיבות העניין היה חשש לסיכול ביצוע המעצר או לפגיעה בבטחון מבצע המעצר או בבטחונם של אחרים. הגידופים של הנאשם כלפי השוטרים, עם כל ההסתייגות מהם, לא סיכנו איש, והראייה, כי במשך כל השלב הראשון של האירוע, שבו הנאשם גידף אזרחים ושוטרים, לא נהג באלימות. הנאשם גם המתין במקום מבלי שניסה לברוח משך זמן מה, עד הגעת השוטרים.

81. אין לי ספק, כי הנאשם אכן התפשט וכי השוטרים ראו את איבר המין שלו. על כך העידו השוטרים כולם (פרוטוקול הדין, בעמ' 36, שורות 25 - 28; בעמ' 62, שורות 6 - 11; בעמ' 66, שורות 12 - 16; בעמ' 48, שורות 4 - 6; בעמ' 56, שורות 14 - 15; ובעמ' 57, שורות 22 - 25). אולם התפשטות זו אירעה לאחר נסיון המעצר ולא קודם לכך. התפשטות הנאשם נועדה לנסות למנוע את מעצרו. השוטרים העידו על כך, כאמור לעיל. גם הנאשם הודה, כי הוריד את מכנסיו על מנת שהשוטרים לא ייגעו בו, אלא שלטענתו מדובר היה בהורדת המכנסים כשתחתם מכנסים קצרים. בעדותו טען, כי הוריד את מכנסיו על מנת שלא לקבל שוב מכות חשמל ולא להיות מותקף שוב. לטענתו, כבר הוריד פעם בגדים מול המשטרה, כאשר קיבל התקף כתוצאה מדחיפות שקיבל מהשוטר אייל נג'תי בפרשה אחרת (שם, בעמ' 101, שורות 18 - 23; בעמ' 110, שורות 1 - 4; ת/3, שורות 38 - 39; ת/4, שורות 10 - 15).

82. אולם, ההתפשטות והטחת הראש בסורג אירעו רק לאחר שהיה ניסיון שלא כחוק לעצור את הנאשם בדרך של תפיסת ידיו. הנאשם למעשה פגע בעצמו על מנת לנסות ולמנוע את מעצרו. בהקשר זה יש לקחת בחשבון את מצבו הנפשי המעורר, כאשר אין ספק כי היה גם שתוי באותה העת (וזאת מבלי להתייחס בשלב זה לשאלה אם מדובר בגדר מצב של שכרות). המדובר במעשים של אדם, המצוי במצב נפשי קשה ויכולת השיפוט שלו אינה גבוהה, המנסה למנוע מעצר שהתבצע תוך הפעלת כוח ושלא בהתאם להוראות החוק.

83. כאן המקום להתייחס לטענתם של השוטרים, כי לאחר הטחת ראשו בסורג, הנאשם "עשה עצמו כאילו התעלף" והיה צורך להרימו לניידת.

84. לא מצאתי כל תימוכין להערכתם של השוטרים כי מדובר בנסיון התחזות של הנאשם. לא הוצג לבית המשפט כי יש לשוטרים שהעידו מומחיות ברפואה. יתר על כן, כל הראיות האובייקטיביות מצביעות על סבירותה של הטענה, כי הנאשם אכן התעלף. כזכור, הנאשם היה שתוי. קודם להתעלפות הטיח ראשו בחוזקה בסורג ברזל. כל השוטרים תיארו מצב שבו לאחר שנשכב על הרצפה, הנאשם לא זז ואך פתח עיניו ושוב סגר. המתנדב אור אף ציין, כי לחץ לנאשם על הכתף לראות שהוא מגיב, וזאת מתוך חשש לחייו, וכי רק כאשר ראה סימן תגובה העלה אותו לניידת.

85. המדובר בנסיבות, שבהן קיימת אפשרות ממשית כי הנאשם התעלף והשוטרים לא יכולים היו לפסול אפשרות זו. היה על השוטרים לטפל בנאשם כאדם הזקוק לטיפול, ולא לזלזל במצבו הרפואי כפי שעשו. זלזול זה בא לידי ביטוי, למרבה הצער, גם בעדויות לפניי בהקשר זה.

86. באשר להמשך האירוע - השוטרים העידו, כי לאחר שהנאשם "עשה עצמו כמתעלף", הם נאלצו להרימו ולקחתו לניידת. באשר למצבו המדויק של הנאשם בשלב זה, מסרו השוטרים מספר גרסאות שאינן מתיישבות זו עם זו: רוזן ציין, כי בזמן שמשכו אותו השוטרים, הוא עשה עצמו כאילו התעלף, השוטרים ניסו להעיר אותו, ראו שהוא בהכרה והכניסו אותו לניידת (פרוטוקול הדין, בעמ' 37, שורות 22 - 24; ובעמ' 40, שורות 18 - 31); המתנדב טדלה ציין, כי לאחר שהנאשם התעלף, ולפני שהנאשם נכנס לניידת הוא ירק על רוזן (שם, בעמ' 60, שורות 29 - 30; ובעמ' 64, שורות 4 - 6); המתנדב גשמה מסר, שהנאשם עשה את עצמו מתעלף וכאשר הכניסו את הנאשם לניידת, הוא ירק וקילל, אולם לא ירק עליו (שם, בעמ' 65, שורות 11 - 13; בעמ' 66, שורות 27 - 32; ובעמ' 67, שורה 1); שניר מסר, כי בשלב זה, בעת שהרימו את הנאשם בידיו וברגליו, היה הנאשם רדום, וכי התעורר רק באמצע הנסיעה. לדבריו, כאשר התעורר בניידת אמר: "אני אשורף אתכם ואני אירה בכם" (שם, בעמ' 48, שורות 1 - 9; בעמ' 49, שורות 29 - 32).

ובעמ' 50, שורות 1 - 2); המתנדב אור ציין, שכאשר העלו את הנאשם לניידת המשיך להשתולל. בחקירתו הנגדית הסכים המתנדב אור, כי בדו"ח שלו לא רשם, כי היו צעקות, השתוללות או אלימות מצדו של הנאשם בניידת (**שם**, בעמ' 58, שורות 17 - 28).

87. למעשה, לא ניתן לומר כי יש "גרסה" לענין האירועים שאירעו בשלב זה. טדלה מוסר כי הנאשם ירק על רוזן, אולם רוזן לא ציין כי הנאשם ירק עליו. גשמה ציין כי הנאשם ירק, אולם לא ציין על מי. לעומת זאת, שניר טוען כי הנאשם היה רדום משך כל הזמן הזה וכי התעורר רק באמצע הנסיעה. אור מוסר כי הנאשם השתולל, אולם לא ציין בדו"ח כי היתה אלימות כלשהי מצדו של הנאשם בניידת.

88. לאור הגרסאות הסותרות של השוטרים לענין מצבו של הנאשם מהשלב שבו הנאשם נשכב על הרצפה ועד תום הנסיעה בניידת, אין באפשרותי לקבוע ממצא כלשהו באשר לקיומן של עבירות פליליות בשלב זה. יתר על כן, כתב האישום אינו מייחס לנאשם עבירות פליליות בהיותו בניידת.

89. לסיכום האירועים בשלב זה, הגעתי למסקנה, כי הנאשם אכן הפריע לשוטרים, כאשר הוריד את מכנסיו והטיח את ראשו בסורג הברזל. אולם, משקבעתי, כי מעצרו קודם לפעולות אלו, לא נעשה בהתאם להוראות החוק, הרי שהתנהגותו באה בגדר התנגדות למעצר בלתי חוקי ולא מתגבשות בהקשר זה עבירות פליליות. העובדה שהנאשם כיוון את השימוש בכוח כלפי עצמו מעידה יותר מכל על מצבו הנפשי המעורער.

90. **לאור כל האמור, לא השתכנעתי, כי הוכח שהנאשם ביצע עבירות פליליות בחלקו הראשון של האירוע.**

האישום הראשון - חלק שני: בתחנת המשטרה

91. בחלקו השני של האירוע נושא האישום הראשון מיוחס, כאמור, לנאשם, כי בדרכו לתחנת המשטרה, סירב להיכנס לחדר המעוכבים. באותן נסיבות, הזיק הנאשם לרכוש בכך שבעט בשולחן. בהמשך לכך, איים הנאשם על השוטר רוזן בכך שצעק לו: "תחכה, אני אזיין לך את הפנים, יא שמן".

92. רוזן ציין כי הנאשם סירב לרדת מהניידת ולהיכנס לחדר המעוכבים, תוך שהוא משתולל. מטעם זה נאלצו השוטרים להרים את הנאשם ולהורידו מהניידת ולהכניסו לחדר המעוכבים. שניר ציין רק כי הנאשם סירב להיכנס לחדר המעוכבים (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 36, שורות 31 - 32; בעמ' 37, שורות 1 - 15, בעמ' 41, שורות 24 - 28; בעמ' 48, שורות 29 - 30).

93. השאלה הראשונה המתעוררת בהקשר זה היא, האם משקבעתי, כי המעצר מלכתחילה לא היה חוקי, היה רשאי הנאשם להתנגד גם לכניסה לחדר המעוכבים. נדמה, כי התשובה לכך היא בחיוב וזאת לאור ההמשכיות שבין האירועים. מעצר שהחל בצורה בלתי חוקית יש בו כדי להשליך על בחינת פליליות מעשיו של הנאשם בהמשך לאותו מעצר.

94. אולם, הדברים נכונים רק באשר לעצם ההתנגדות למעצר או הכניסה לחדר המעוכבים. האירועים שידונו להלן הם אירועים חדשים שהחלו בתחנת המשטרה ולא מצאתי כי קיימת המשכיות בין המעצר הבלתי חוקי לבין אותם אירועים.

95. השתכנעתי כי הנאשם בעט בשולחן, איים על שוטרים וירק לכיוונם, בהיותו בחדר המעוכבים, אולם לא

השתכנעתי, כי הנאשם גרם נזק לשולחן, וזאת על יסוד הראיות שלהלן:

א. רוזן עצמו העיד, כי בחדר המעוכבים החל הנאשם לקלל, לצעוק ולירוק לכיוונו שלו ושל השוטר שטרן. עוד ציין "אם אני לא טועה הוא שבר חלק מהציר של השולחן". כמו כן איים עליו הנאשם ואמר "חכה אני אזיין לך את הפנים". כתוצאה מכך קשר אותו השוטר שטרן לספסל. בחקירתו הנגדית אמר כי בזמן הקצר שהיה בחדר המעוכבים, הנאשם בעט בשולחן וקילל עד שהשולחן התפרק. אולם, רוזן הודה כי לא רשם בדו"ח שלו שהשולחן התפרק. כמו כן ציין כי ייתכן שהשולחן התפרק באירוע אחר (**פרוטוקול הדין**), בעמ' 36, שורות 31 - 32; בעמ' 37, שורות 1 - 15, בעמ' 41, שורות 24 - 28).

ב. טדלה הוסיף, כי הנאשם איים עליו ואמר "חכה אני אתפוס אותך". לדבריו, גם לשוטר שטרן אמר הנאשם: "חכה גם אותך אני אתפוס ואשרוף אותך" (**שם**, בעמ' 61, שורות 4 - 5).

ג. גשמה מסר, כי בהגיעם לתחנה, הנאשם צעק וקילל בהיותו בחדר המעוכבים. כן ציין, כי הנאשם ירק על רוזן ושניר. שניר אישר, כי הנאשם ירק על אחד השוטרים, אולם לא ציין שירק עליו, ובעט לכל כיוון וכתוצאה מכך נאלצו לכבול אותו לכיסא באזיקי רגליים; גם השוטר אור אישר שהנאשם השתולל וצעק בחדר המעוכבים וכי כתוצאה מכך כבלו אותו לכיסא (**שם**, בעמ' 65, שורות 15 - 18).

ד. גם השוטר שטרן אישר, כי בהיותו בחדר המעוכבים, הנאשם השתולל, קילל את השוטרים, ירק לכל עבר, בעט בשולחן וניסה לגרום לו נזק וגם "לפגוע בעצמו בצורה כזו כי הבעיטות היו בצורה חזקה". בדו"ח הפעולה שרשם לא ציין, כי הנאשם ירק לכל עבר, אלא רק לכיוון פניו של שטרן. בדו"ח לא רשם, כי הנאשם ניסה לפגוע בעצמו. לאחר שביקש מהנאשם להירגע החל לקלל אותו: "יא בן זונה, בן שרמוטה". כתוצאה מהתנהגותו האלימה, הוחלט לכבול את הנאשם לספסל שהוא מקובע לרצפה על מנת שיפסיק להשתולל ויירגע (**שם**, בעמ' 19, שורות 29 - 31; בעמ' 20, שורות 1 - 2, 7 - 9).

96. כאן המקום להתייחס לשוטר שטרן, שהוא עד מהותי ומרכזי ביחס לחלק מהעבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.

97. אינני יכולה להימנע מתיאור התרשמותי מעדותו של שטרן כעדות בעייתית ומגמתית. במהלך עדותו הראשית, מסר גרסה קולחת, הוסיף פרטים שאינם רשומים בדו"ח הפעולה שרשם, ולא ציין, ולו פעם אחת, כי אינו זוכר את האירועים. עם זאת, במהלך חקירתו הנגדית, תשובתו לשאלות רבות מספור היתה כי אינו זוכר את האירועים, תוך שענה תשובות קצרות ביותר שברובן הפנה לדו"ח הפעולה ותו לא. שטרן גם לא הסכים להשיב לשאלות רבות.

98. התרשמתי כי השוטר שטרן מתחמק ממתן תשובות בחקירה נגדית, בכל פעם שנשאל שאלות שאינן נוחות לו, כאשר הוא בוחר לענות רק על שאלות מסוימות. התרשמתי במהלך הדין, כי עדותו, ככלל, מגמתית ולא מהימנה.

99. יתר על כן, תגובותיו של שטרן לשאלותיו של הנאשם, אשר חקר נגדית בעצמו, היו לא מכובדות, וזאת בלשון המעטה. התרשמתי כי השוטר שטרן מתייחס לנאשם בצורה מזלזלת ובלתי מקצועית. אכן, כפי שכבר ציינתי למעלה, הנאשם אינו משתלט על לשונו, ואף קילל את שטרן מספר פעמים במהלך חקירותיו, אולם מצופה משוטר, איש חוק, כי יבליג ולא ייגרר אחר התנהגותו של הנאשם.

100. השתכנעתי, וזאת למרבה הצער, כי גם באירועים הרלבנטיים לכתב האישום, לא השכיל השוטר שטרן להבליג ביחס להתנהגותו של הנאשם, וייתכן מאוד כי התיאורים שאותם תיאר הנאשם הם דברי אמת. אולם, בתיק שלפניי לא

שטרן עומד לדין אלא הנאשם. למרות התרשמותי השלילית משטרן, הנאשם מתאר התנהגות אלימה של שטרן לאחר תום האירועים המיוחסים לנאשם באישום הראשון, ומכאן שלא מצאתי לנכון לקבוע ממצאים של ממש ביחס להתנהגותו של שטרן.

101. הנאשם כלל לא תיאר בעדותו הראשית את האירועים שאירעו מהגעתו למשטרה ועד לכבילתו, כאשר לטענתו, התעורר כאשר הוא שכוב בתחנת המשטרה על הצד, הרגיש לחץ והזעה ותחושות של התקף לב ולפיכך ביקש מהשוטרים להזמין אמבולנס. לדבריו של הנאשם, כאשר התעורר וניסה לנוע, הרגיש כי הוא כבול, והחל לצעוק כאשר הוא בהתקף חרדה וכולם צוחקים. הנאשם ציין, כי קם ונתן שתי בעיטות "מוגבלות" בדלת בהיותו כבול ברגליו. עוד הוסיף, כי שוטר בשם יורי החל לקלל אותו וללכלך עליו, ולפיכך קילל אותו חזרה. לדבריו של הנאשם, יורי אמר לו: "נוצה ככה וככה אני אדחוף לך בפי הטבעת..." (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 101 - 102).

102. שניר הודה כי היה במקום שוטר בשם יולי, אולם אמר כי אינו זוכר אם יולי אמר "אני אשחק לך עם הנוצה בתחת". תמוה בעיניי, כי שניר לא הכחיש את הדברים ויש בכך כדי לחזק את מהימנות דבריו של הנאשם בהקשר זה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 55, שורות 12 - 21).

103. עוד הוסיף הנאשם, כי בשלב מסוים נכנס שטרן, ולדבריו של הנאשם "דפק לי בעיטות כשאני כבול והוא מוודא שאין אף אחד באזור". לדבריו של הנאשם, שטרן כבל אותו לספסל בכבילה מאוד אכזרית, כאשר הרגליים עמוק מתחת לספסל והידיים כבולות לאחור בצורה חזקה, הידיים היו אחורה והאזיק היה כל כך חזק שהוא עצר את הדם, כך שנתרו עדיין סימנים. הנאשם ציין, כי ייתכן שקילל את השוטרים כי היה בהתקף, כאשר הם יושבים וצוחקים ושוטרת עשתה לו תנועות מגונות. לדברי הנאשם, כאשר אמר שיש לו צרכים, לא לקחו אותו לשירותים וכל השוטרים נהנו לראות אותו עושה צרכים במכנסיים (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 104, שורות 1 - 20).

104. כאן המקום לציין, כי המתנדב רוזן אישר את גרסת הנאשם כי שטרן נותר עמו לבדו בחדר כאשר כבל אותו. השוטרים שניר ואור הרחיקו עצמם לחלוטין מאירוע הכבילה וציינו רק כי ראו את הנאשם כאשר הוא "קשור לכיסא" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 56, שורות 17 - 21; ובעמ' 58, שורות 29 - 32).

105. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם אם איים על שוטרים ואמר: "אני אשרוף את כולכם, אני אירה בכם אחד אחד", וענה: "אני לא אחראי לכך שאת בוחרת שורה מסוימת שאני מסוגל כן להגיד לשוטר, זה לא חכמה גדולה שבאים לחקור אותך כל פעם אחרי שאת עוברת התעללות כשהפעמים אדומים אחרי מכות חשמל, והשוטר אומר לך אני אתך" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 109, שורות 2 - 5).

106. כמו כן ציין כי "גם אם צעקתי אני אומר לך שיש מצבים שאתה כבול ידיים רגליים כבילה אכזרית לא אנושית ועושה צרכים במכנסיים, ויש לחץ בחזה, טבעי שאני אגיד לראש ממשלה אני ארצח אותך. את לא יכולה לשפוט אותי על דבר כזה בכלל, אם היית אנושית היית צריכה לשאול אותי למה שוטר נתן לי מכות חשמל ולא למה אמרתי את הדברים. עוד הוסיף, כי אם אמר את הדברים זה מתוך התקף חרדות וזעם, וזאת בעקבות המכות שקיבל (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 109).

107. לאור כל האמור, השתכנעתי, כי בהיותו בחדר המעוכבים, הנאשם אכן בעט בשולחן, אולם לא הובאה כל ראייה כי גרם בכך נזק. בנוסף, הנאשם ירק לכיוונם של שוטרים ואיים עליהם. למעשה, הנאשם לא הכחיש באופן ממשי את האיומים, אלא הסביר את הנסיבות שלטענתו הביאו אותו לאיים על שוטרים, כאשר שטרן כבל אותו לספסל באופן אכזרי, שוטרים צחקו עליו וגרמו לו לעשות את צרכיו במכנסיים.

108. השוטרים למעשה מודים כי הנאשם נכבל לספסל בידי וברגליו, כאשר הוא אזוק בידי מאחורי גבו. לא קיבלתי

הסבר מספק מדוע היה צורך לכבול את הנאשם בצורה כזאת, כאשר הוא נותר בחדר המעוכבים. גם אם הנאשם השתולל, איים על השוטרים ואפילו ירק עליהם, כטענתם, הרי שניתן היה לנקוט באמצעי ריסון אחרים, כמו למשל הרחקת הנאשם מהשוטרים. כבילה היא אמצעי ריסון ולא אמצעי ענישה והצורה שבה נכבל הנאשם היא אכן אכזרית ובלתי מתקבלת על הדעת. אם אכן מטרתה של הכבילה היתה הגנה על השוטרים, מדוע כל השוטרים דיווחו כי נכנסו ויצאו מהחדר שבו היה הנאשם? והרי ברור כי באותה העת, הנאשם לא נחקר, ולא היה כלל צורך להיות בנוכחותו. לשאלות אלו לא קיבלתי כל מענה.

109. מכל מקום, הוכח כי הנאשם אכן איים על השוטרים וירק עליהם עוד קודם לכבילתו לספסל. על כך העידו השוטרים. ייתכן מאוד שגם איים עליהם לאחר כבילתו. הנאשם עצמו טוען, כי התעורר כאשר הוא כבול ומכאן שלא יכול היה להעיד על הדברים שאירעו קודם לכבילתו.

110. באשר לטענת הנאשם, כי השוטר שטרן נהג כלפיו באלימות קשה בחדר המעוכבים, וכי גם שוטרים נוספים לעגו לו, איימו עליו וקיללו אותו. כאמור, אם אכן נכונות טענותיו של הנאשם, הרי שמדובר באירועים שעיקרם לאחר המעשים המיוחסים לנאשם. מכל מקום, כפי שכבר ציינתי, לא השוטרים עומדים לדין בתיק שלפניי, וראוי כי הדברים יובאו למחלקה לחקירות שוטרים, אשר חזקה כי תחקור אותם כדבעי.

111. כאן המקום להעיר באשר ליריקה לכיוונם של שוטרים המיוחסת לנאשם. אמנם, לא נהיר מכתב האישום, כי אכן מיוחסת לנאשם יריקה בשלב זה של האירוע. אולם, מצאתי, כי משיוחסה לנאשם יריקה לכיוון שוטרים באישום הראשון, משנשמעו עדי תביעה באשר ליריקה לכיוונם של השוטרים גם בתחנת המשטרה וניתנה לנאשם הזדמנות ראויה להתגונן בהקשר זה, הרי שניתן לייחס לו עבירה בהקשר זה.

112. **לפי עדויות השוטרים, הנאשם ירק לכיוונם ומי מהשוטרים לא מסר כי היריקה פגעה בו. משלא הונחה תשתית ראייתית לכך שהיריקה אכן פגעה בשוטרים, הרי שלכל היותר ניתן לייחס לנאשם עבירה של נסיון תקיפה, בהקשר זה. מכאן, כי הוכח שהנאשם עבר עבירה של נסיון תקיפה ביום 18.10.13.**

סוגיית השכרות - היסוד הנפשי בעבירות המטרה, איומים והתנגדות למעצר

113. כאמור, בא כוח הנאשם טען, כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים ובעבירה של התנגדות למעצר, משום שהנאשם היה שיכור בעת האירועים הרלבנטיים לאישום הראשון שבכתב האישום ולא ניתן לייחס לו את היסוד הנפשי הדרוש בעבירות מטרה. יודגש, כי בא כוח הנאשם ויתר על טענת שכרות ביחס לאישום השני.

114. באת כוח התביעה טענה, כי ההגנה לא עמדה בנטל להוכיח, כי הנאשם אכן היה במצב של שכרות, מלאה או חלקית. לענין זה טענה באת כוח התביעה, כי הנאשם עצמו הודה שלא היה שיכור, וזאת בפרוטוקול הדיון, עמ' 32, שורות 17 - 18. יוער כבר בפתח הדברים, כי דבריו של הנאשם כי לא היה שיכור נוגעים לאישום השני ולא לאישום הראשון.

115. לפי סעיף 34ט לחוק העונשין:

"(א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגות הנשלטת או שלא מדעתו.

(ב) עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעתו, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם

העבירה מותנית גם בתוצאה

(ג) ...

(ד) בסעיף זה, "מצב של שכרות" - מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלכוהולי, סם מסוכן או גורם מסמם אחר, ועקב כך היה חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.
(ה) סעיפים קטנים (א), (ב) ו-(ג) חלים גם על מי שלא היה חסר יכולת כאמור בסעיף קטן (ד), אך עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה".

116. העבירות הרלבנטיות לענייננו, הן עבירות האיומים וההתנגדות למעצר, המוגדרות כעבירות התנהגות הכוללות יסוד של מטרה (רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (4.1.06)). משזיכיתי את הנאשם מעבירה של התנגדות למעצר בחלקו הראשון של האישום הראשון, נותרה לדיון בהקשר של הגנת השכרות, עבירת האיומים בלבד.

117. שלושה תנאים מצטברים קבעה הפסיקה להוכחת היותו של נאשם נתון ב"מצב של שכרות": הנאשם נתון תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע העבירה; הוא חסר יכול קוגניטיבית להבין את מעשיו, חסר יכולת להבין את הפסול, או העדר רצייה; קשר סיבתי בין השפעת האלכוהול לבין מצבו הקוגניטיבי, כאמור (ע"פ 7164/10 **ג'אן נ' מדינת ישראל** (1.12.11); ע"פ 10800/04 **רומנצקו נ' מדינת ישראל** (18.9.06); רע"פ 6382/11 **קאדריה נ' מדינת ישראל** (9.6.13)).

118. אתאר את הראיות לעניין מצבו והתנהגותו של הנאשם במהלך האירועים נשוא כתב האישום, אשר יש בהם כדי לסייע במענה לשאלה אם הנאשם היה ב"מצב של שכרות" באותו זמן.

119. למעשה, אין מחלוקת כי הנאשם היה נתון להשפעת אלכוהול. כאמור, כתב האישום עצמו מייחס לנאשם "כי היה בגילופין" במועד הרלבנטי לאישום הראשון. אולם, השאלה היא האם הוכח המאזן הסתברויות, כי הנאשם היה במצב של "שכרות", חלקית או מלאה.

120. כאמור, הנאשם העיד כי שתי בירות ונטל באותו לילה תרופה פסיכיאטרית שהוא נוטל באופן קבוע (**ת/2**); **פרוטוקול הדיון**, בעמ' 97). אחיו של הנאשם העיד כי הנאשם "לא היה בשכלו" והוא אף פעם לא ראה אותו ככה (**שם**, בעמ' 93, שורות 12 - 18). חלק מהדיווחים שהגיעו למשטרה, תיארו אדם שיכור משתולל. גם גב' בדישי, אשר יצאה למרפסת, ראתה את הנאשם כאשר הוא, לדבריה, שיכור וגם נעמד מול אחד הרכבים ואמר "סע דרוס אותי" (**שם**, בעמ' 69 - 70; **ת/2**).

121. רוב השוטרים שהיו במקום תיארו את הנאשם כשיכור: טדלה ציין שהנאשם היה שיכור בהגיעו למקום, והיה שיכור בחדר המעוכבים **פרוטוקול הדיון**, בעמ' 61, שורות 29 - 31; ובעמ' בעמ' 63, שורה 32); שניר רשם בדו"ח שהנאשם נראה שיכור (**שם**, בעמ' 49, שורות 24 - 32); אור ציין בעדותו, כי הבחין שהנאשם שיכור (**שם**, בעמ' 56, שורות 26 - 27).

122. השוטרים כולם מסרו, כי ניידת של מד"א הגיעה לבדוק את הנאשם, וזאת עם הבאתו של הנאשם לחדר המעוכבים, אולם לאחר בדיקה עזבו את המקום. כאמור, דו"ח מד"א לא נמצא בחומר החקירה ולא עלה בידי בא כוחו של הנאשם להשיגו במועד, למרות צו שניתן. עם זאת, על האמור בדו"ח מד"א, ניתן ללמוד מדבריו של רוזן, אשר ציין, כי מד"א הגיעו לתחנת המשטרה, ערכו בדיקה ומצאו כי הנאשם "בסדר לגמרי ושיכור חבל על הזמן" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 37, שורות 23 - 24). בחקירתו הנגדית הסביר כי הוא רשם "חבל על הזמן" וכי מד"א לא אמרו את זה (**שם**, בעמ' 43, שורות 16 - 32).

123. די בדברים אלו כדי ללמד שגם אנשי מד"א העריכו, כי הנאשם הוא שיכור. השוטרים לא ערכו לנאשם בדיקת שכרות חלופית ומכאן, כי ניתן לקבוע ממצאים על בסיס ההערכה שמסרו אנשי מד"א לשוטרים במקום.
124. על מצבו הקוגניטיבי של הנאשם בשעות הרלבנטיות לכתב האישום ניתן ללמוד מהתנהגותו לאורך האירועים. הנאשם קילל אזרחים ושוטרים ללא סיבה ממשית, הוריד את מכנסיו והטיח את ראשו בסורג ברזל. לאחר מכן, איבד את הכרתו. השתכנעתי, כי הנאשם אכן התעורר כאשר הוא כבול לספסל בחדר המעוכבים. משמע, שבמשך חלק נכבד מהאירועים, לא היה בהכרה ממשית, או לכל הפחות לא היה במצב שהוא זוכר את האירועים.
125. חקירתו הראשונה של הנאשם (ת/2) החלה בשעה 09:37, כאמור, במילים הבאות:
- "ש. האם אתה מפוכח כרגע?
ת. כן.
ש. האם שתית הלילה אלכוהול?
ת. כן שתיתי בירות".
126. הנאשם נעצר בסמוך לאחר השעה 03:00, אולם נחקר רק כשש שעות לאחר מכן. לאור דברי החוקר בפתיחת החקירה, השוטרים עצמם ידעו כי הנאשם במצב קוגניטיבי שאינו מאפשר חקירה, ולפיכך המתינו להתפכחותו.
127. הנאשם בחקירתו ענה על שאלות רבות כי הוא אינו זוכר את האירועים. כך למשל אמר, כי אינו זוכר אם ירק על השוטר רוזן, אינו זוכר אם דפק את ראשו בשער הברזל ואינו יודע אם ניפץ שמשה של רכב. הנאשם ציין כי הוא כבול 14 שעות, כאשר הוא נמצא בתחנת המשטרה רק כ-6 שעות. ייתכן מאוד כי הדבר נבע ממצב שכרות. דבריו של הנאשם, כי אינו זוכר חלק מהאירועים הגיוניים בעיניי והעובדה, כי זכר את חלקם מלמדת, לכל היותר, שהיה במצב של שכרות חלקית ולא מלאה (ת/2).
128. הנאשם היה, אפוא, חסר יכול קוגניטיבית להבין את מעשיו, חסר יכולת להבין את הפסול, או העדר רצייה. מצבו הקוגניטיבי נגרם כתוצאה משכרותו, וזאת יחד עם הטחת ראשו בברזל בשלב הקודם של האירוע.
129. **לאור כל האמור, הוכח כי הנאשם היה במצב של שכרות, לפחות חלקית, בחלק מהאירועים נשוא כתב האישום, וזאת החל מהטחת ראשו בסורג הברזל ועד שהתעורר כאשר הוא כבול לספסל בחדר המעוכבים.**
130. **מכאן, כי לא ניתן לייחס לנאשם את הכוונה הדרושה בעבירת האיומים, שהיא עבירה של מטרה.**

האישום השני - חלק ראשון: איומים, שימוש בכוח כדי למנוע מעצר והעלבת עובד ציבור

131. בחלקו הראשון של האישום השני מיוחס לנאשם כי בהגיעו של שטרן לביתו של הנאשם, על מנת לעצרו בגין איומים, הנאשם העליב אותו, התנגד לכבילתו באזיקים וקילל אותו. בדרכו לתחנת המשטרה איים הנאשם על שטרן בפגיעה שלא כדין בגופו וזאת במטרה להפחידו או להקניטו. בהמשך המשיך והעליב את שטרן וירק לכיוון חלון הניידת, במקום בו ישב שטרן.
132. הנאשם טען, כי הכניסה לביתו ומעצרו לא היו חוקיים ומכאן, כי רשאי היה להתנגד להם.
133. בטרם אדון בחוקיות הכניסה לביתו של הנאשם ומעצרו, אומר, כי השתכנעתי שהנאשם אכן קילל את שטרן

ואיים עליו. את מסקנתי אני מבססת על הראיות, אשר יפורטו להלן.

134. עדות של שטרן - לדבריו, לפני שעצר את הנאשם אמר לו את הדברים הבאים: "מה אתה רוצה ממני יא מזדיין בתחת" ובהמשך אמר: "אתמול הייתי במח"ש יא גוי, מזדיין רוסי, מניאק ... בן שרמוטה יא בן זונה"; עוד העיד כי בדרכם לתחנת המשטרה אמר לו הנאשם: "אני אחכה לך ברחוב ואחתוך לך ת'גרון יא בן של זונה" ובהמשך "אני נשבע לך אתה עוד לא ראית תימני שנשבע אני ארצח אותך"; כן ציין, כי הנאשם אמר לו: "אתה אפילו לא יודע מי האבא שלך מרוב שזיינו את אמא שלך" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 21).

135. עדות של פרדה - בתחילת עדותו לא ציין כי הנאשם איים על שטרן בגינה. לאחר שרוענן זכרונו מסר כי רשם בדו"ח הפעולה כי הנאשם אמר לשטרן: "אני יהרוג אותך שאני אצא, יא בן זונה, שרמוטה, אני אזיין אותך ואת אמא שלך, אמא שלך זונה, כשאני אצא אני אהרוג אותך יא גוי". לדבריו לא זכר את הדברים, משום שהוא זוכר את האירוע בגדול. פרדה הוסיף, כי במהלך הנסיעה בניידת, הנאשם ביקש כי יזמינו אמבולנס ואמר לשטרן את הדברים שציין. לדבריו, אינו זוכר ממש את המילים, אבל זה מה שרשם בדו"ח הפעולה. בחקירתו הנגדית הודה, כי אינו זוכר קללות בגינה. לדבריו, לפי מה שהוא זוכר כל הקללות היו בניידת. פרדה הוסיף, כי הקללות היו מכוונות לשטרן ולא אליו (**שם**, בעמ' 80, 85 ו-91).

136. דבריו של הנאשם עצמו, אשר אינו מכחיש באופן ממשי כי אמר את הדברים המיוחסים לו (**ת/6; ת/7**; **פרוטוקול הדין**, בעמ' 110 - 111):

- א. הנאשם הודה, כי קילל את שטרן, אלא שלטענתו הדבר היה בעקבות התקף חרדות בשל המכות שספג.
- ב. הנאשם הכחיש תחילה כי אמר לשטרן "מה אתה רוצה ממני יא מזדיין בתחת אתמול הייתי במח"ש יא גוי, מאנייק, בן שרמוטה בן זונה". לאחר מכן הוסיף: "... מה את רוצה שאני אגיד לך זה איום, זה איום לגיטימי אני אומן ואני אעלה את זה ליוטיוב ואגיש תביעות נגד סניגורים וכל העולם. זה לגיטימי גם אם אעמיד את כל המדינה על הרגליים".
- ג. הנאשם גם הכחיש תחילה כי אמר לשטרן כי יחכה לו ברחוב ויחתוך לו את הגרון, וכי קילל אותו "יא בן של זונה, אני נשבע לך עוד לא ראית תימני". אולם, לאחר מכן, אמר: "... זה איום לגיטימי, שיתבע אותי. אני אמן ואני אדאג שאקו"ם וכל האמנים יעמדו על הרגליים". עוד הוסיף: "אם איימתי, רק לגיטימי". וכאשר נשאל אם איים או לא איים, ענה: "זו אחת הזכויות במדינה דמוקרטית".
- ד. כאשר נשאל אם אמר "אם אני לא אעמיד את כל המדינה על הרגליים אני מניאק, ענה: "אותו דבר. הכל לא לא לא ואם גם כן אותו דבר, לגיטימי. גם עכשיו אני אגיד לך, והנה השופטת שומעת, אני יעמיד את כל המדינה על הרגליים. מה זה אומר? שאני הולך לירות באנשים? למה את לא מקריאה לשופטת את המשפט ששאלו אותי אם אני מתכוון לפגוע בשוטרים ואני אומר חס וחלילה".

137. הנאשם אמר דברים בנוסח דומה בחקירתו במשטרה. כך למשל, אמר: "התכוונתי למה שהתכוונתי. זה לא בעיה שלך. אני תימני, אני בן ישראל אורגינל. אני אזיין את כל מי שמגיע לו שיזיינו אותו" (**ת/6**).

138. בדמיון בין האמירות השונות יש כדי להצביע על צורת התבטאות החוזרת על עצמה ובכך יש כדי לחזק את הראיות, שלפיהן אכן אמר את הדברים המיוחסים לו.

139. מצאתי, אפוא, כי הנאשם אמר את הדברים המיוחסים לו, לפי הפירוט הבא: בחצר הבית קילל את שטרן ואמר: "מה אתה רוצה ממני יא מזדיין בתחת" ובהמשך אמר: "אתמול הייתי במח"ש יא גוי, מזדיין רוסי, מניאק ... בן שרמוטה יא בן זונה"; ואילו בניידת המשטרה איים על שטרן ואמר: "אני אחכה לך ברחוב ואחתוך לך ת'גרון יא בן של זונה" ובהמשך "אני נשבע לך אתה עוד לא ראית תימני שנשבע אני ארצח אותך".

140. כאמור, הנאשם טען, כי מעצרו היה בלתי חוקי ומכאן תגובותיו כלפי השוטרים. לדבריו, השוטרים נכנסו ללא רשות לביתו וללא צו חיפוש. כמו כן לא היתה בידי השוטרים עילת מעצר או צו מעצר. לאור האמור, טען הנאשם, כי אין לייחס לו אשמה, כאשר השוטרים פעלו שלא כחוק.

הטענה בדבר חוקיות הכניסה לביתו של הנאשם ומעצרו.

141. ראשית, באשר לנסיבות שהביאו את השוטרים לביתו של הנאשם.

142. בעדותו מסר השוטר שטרן, כי ביום 22.10.13 קיבל מקצין תורן "מזכר אדום" שלפיו עליו **לעכב** את הנאשם בגין איומים. לעומת זאת, השוטר יוסף פרדה, אשר התלווה לשטרן באותו היום, מסר כי לפי "המזכר האדום" היה עליהם **לעצור** את הנאשם. כן הוסיף, שאם אינו טועה העבירה שבגינה היה צריך לעכב או לעצור את הנאשם היתה איומים (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 20, שורות 18 - 19; בעמ' 79, שורות 13 - 14; ובעמ' 81, שורות 13 - 20).

143. במזכר האדום שהוגש לבית המשפט נכתב: "נא לגשת לרחוב *** ברחובות **ולעצור** את ע ג בחשד לאיומים!!!", וזאת בהנחיית קצין אח"מ רחובות. **אין מחלוקת, כי לא ניתן צו מעצר בתיק**. ההוראה בצו אינה עולה בקנה אחד עם הדברים שמסר שטרן.

144. לא נותרה מחלוקת בתיק, כי האיומים שיוחסו לנאשם כעילת מעצרו, הם הדברים שאמר במחלקה לחקירות שוטרים שלפיהם הוא "יעלה על מנוף" והאיומים המיוחסים לו הם בפגיעה עצמית (ראו, דבריו של החוקר בחקירת הנאשם, **ת/7**, 22:16 ואילך; כן ראו: דברי תובעת **בפרוטוקול הדין**, בעמ' 117, שורה 15). עבירת איומים לכאורית זאת לא נכללה בסופו של דבר בכתב האישום.

145. כאן המקום לציין, כי ההוראה ב"מזכר האדום" לעצור את הנאשם בהיעדר צו מעצר - תמוהה בעיניי, וזאת בלשון המעטה. ספק בעיניי אם אמירתו של הנאשם לפסיכיאטרית שלו, כי "יעלה על מנוף" או "יעמיד את כל המדינה על הרגליים", היא בגדר "איומים" כמשמעו בחוק העונשין. על אמירה זו אך חזר במחלקה לחקירות שוטרים והבהיר כי מדובר באיומים לפגיעה עצמית. לאור האמור, לא היתה למעשה עילה למעצרו של הנאשם ללא צו, בהתאם לתנאים המנויים בסעיף 23(א) לחוק המעצרים.

146. יתר על כן, ההוראה התמוהה לעצור את הנאשם, לווהה בכניסה של השוטרים לביתו ולחצריו של הנאשם, ללא צו חיפוש.

147. השוטר שטרן והשוטר פרדה ציינו, כי הם היו רשאים להיכנס לביתו של הנאשם, משום שהדלת היתה פתוחה ומהבית בקעה מוזיקה חזקה. השוטר פרדה הוסיף, כי הדלת היתה פתוחה "לא עד הסוף", כך "שאפשר להיכנס בלי לגעת בה". השוטר שטרן ציין את אי הסדר בבית כטעם המצדיק, גם הוא, את כניסתם (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 20; בעמ' 25, בעמ' 82, ובעמ' 90).

148. הנאשם טען, כי בעודו יושב בחצר בחוץ, נדהם לראות כי הדלת נפתחת, שוטר נכנס לביתו ולאחריו נכנס שוטר נוסף. לטענתו, לא ייתכן שהדלת נותרה פתוחה בהיותו בחצר (**ת/6; פרוטוקול הדין**, בעמ' 103, שורות 4 - 9).

- א. שטרן מסר בעדותו, כי לאחר שלא מצא את הנאשם בבית, נכנס לחצר, ומצא שם את הנאשם עם שתי כוסות וודקה, ולידו פטיש. לדבריו, הודיע לנאשם שהוא מעוכב, ובתגובה הנאשם קילל אותו, סירב לקום, גם לאחר שדרש זאת ממנו מספר פעמים. בעקבות זאת, הודיע לנאשם שהוא עצור, תפס את יד ימין שלו, וסובב אותה, ותוך כדי אמר לו להירגע. הנאשם משך את היד לאחור והחל להתנגד ולמנוע את תפיסת ידו. לאור זאת, נאלץ, כך לדבריו, למשוך את ידו, להשכיב אותו על הרצפה ולאזוק אותו. השוטר שטרן הודה שהיה שימוש בכוח, אולם טען כי תפס לנאשם את היד, הרגיש התנגדות כאשר הנאשם משך את היד, ואז נאלץ לסובב את ידו ולהשכיב אותו על הרצפה **פרוטוקול הדין**, בעמ' 20, שורות 23 - 32).
- ב. פרדה ציין, שכאשר נכנסו לחצר, ראו שם את הנאשם עם הפטיש בידו. לדבריו, שטרן הסביר לנאשם את סיבת המעצר וכן ציין בפניו כי יש בידיו צו וביקש ממנו כי יתלווה אליהם על מנת שלא יעצרוהו. הנאשם אמר: "מי אתם בכלל" והתנגד. פרדה ציין כי אינו זוכר את המילים. בחקירתו הנגדית הסביר, כי שטרן הציג לו את המזכר האדום והסביר לו כי אם לא יתלווה אליהם, יהיה עליו להשתמש בכוח כנגדו. פרדה ציין, כי אינו זוכר אם הסבירו לנאשם, כי סיבת המעצר היא איומים. עוד הבהיר, כי "בגלל שהוא סירב זאת התנגדות, הוא אמר שהוא לא רוצה לבוא איתנו". פרדה הוסיף, כי כתב בדו"ח את מה שזכר, כי "אם היה משהו קיצוני היה זוכר" וכי לא רשם בדו"ח כי היתה תקיפת שוטר. עוד הוסיף, כי שטרן "לא תקף אותו שלא כחוק. ביצענו את המעצר כחוק". לדבריו, אינו זוכר אם שטרן השכיב את הנאשם על הרצפה, אולם הנאשם לא עמד כאשר שטרן כבל אותו **פרוטוקול הדין**, בעמ' 79 - 88).
- ג. לדבריו של הנאשם, הוא לא זוכר אם היה לו פטיש ביד אולם הוא לא שתה ויסקי. שטרן שם עליו יד בצד ימין ואמר "אתה בא איתי עכשיו, אמרת במח"ש דברים כאלה" ואילו הנאשם אמר לשטרן "תוריד את היד אתה התרגלת להרים ידיים" וכן "גם אם אמרתי זו לא בעיה שלך". בתגובה שטרן סובב לו את היד. המדובר לדברי הנאשם ביד ימין שכבר עברה המון ניתוחים ולכן משך אותה. לאחר מכן שטרן השכיב אותו על הרצפה ואזק אותו באכזריות. עוד ציין כי שטרן אמר לו "אם לא תפסיק להעליב אותי מול אנשים אני אחדיר לך סמים ואז נדבר אחרת" (**שם**, בעמ' 103).
150. הגרסאות שמסרו השוטרים ומסר הנאשם באשר לאירועים בחצר הבית אינן כה רחוקות זו מזו. אליבא כולם, השוטרים נכנסו לחצר, שטרן ביקש מהנאשם להתלוות אליו בשל הדברים שאמר במחלקה לחקירות שוטרים, הנאשם סירב ובתגובה שטרן הפעיל כנגדו כוח על מנת לאזוק אותו והנאשם ניסה למשוך ידו.
151. הגעתי למסקנה, כי ספק רב אם מעצרו של הנאשם היה כחוק. מלכתחילה, לא הונחה תשתית המבססת עילה למעצרו של הנאשם, שהרי בחקירתו במחלקה לחקירות שוטרים, הנאשם אך דיווח על שיחתו עם הפסיכיאטרית בשבוע הקודם שבה אמר כי "יעלה על מנוף" ו"יעמיד את המדינה על הרגליים". אולם, אפילו נניח כי דבריו של הנאשם מספקים לצורך מעצר ללא צו, השוטרים לא היו רשאים להיכנס ללא צו לביתו ולחצרו של הנאשם, וזאת בהיעדר תשתית כלשהי המצדיקה זאת בנסיבות הענין (ע"פ 522/78 **בירמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לג(3) 332; יעקב קדמי **סדר הדין בפלילים**, חלק ראשון, א (תשס"ח), בעמ' 84).
152. מכל מקום, לא השתכנעתי כי הנאשם התנגד למעצרו בכוח או בדרך של "איומים" בחצר הבית. גם לפי גרסתו של שטרן - שלא נתמכה בגרסתו של פרדה - הנאשם אמנם קילל באותו שלב, אולם לא איים. גם לא ניתן לראות

במשיכה של הנאשם בידו, כאשר לטענתו היד כאבה לו, משום התנגדות למעצר. אך טבעי, שכאשר שוטר מפעיל כוח על יד פגועה, הרי שהחשוד ימשוך בתגובה את ידו והדבר אינו מגיע לכדי הפעלת כוח כהתנגדות למעצר. יודגש, כי השוטר פרדה ציין בעדותו, כי לא התייחס בידו לשלל כל התנהגות אלימה או חריגה מצדו של הנאשם, וחזקה כי אם היתה התנהגות כזאת היה מתעד אותה וזוכר אותה.

153. האם יש במעצרו של הנאשם, לרבות הכניסה של השוטרים לביתו ולחצרו של הנאשם שלא כחוק, כדי להשליך על ההכרעה בשאלה אם יש להרשיע את הנאשם בעבירות של העלבת עובד ציבור ואיומים המיוחסות לו? לענין זה, יש לדעתי, להבחין בין העבירות. אכן, ניתן להבין את כעסו של הנאשם כאשר השוטרים נכנסו אליו הביתה ולחצרו שלא כחוק וללא צו מעצר. לאור זאת, רשאי היה להתנגד למעצרו. לאור זאת, אף קשה להלום כי התקיימו יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור. בנסיבות שבהם עובדי הציבור לא מילאו תפקידים כחוק, קשה לראות בקללות שהטיח כלפיהם הנאשם משום פגיעה בהם במילוי תפקידים. אולם, לא השתכנעתי שכתוצאה מהתנהלות השוטרים, רשאי היה לאיים על שטרן ולירוק לכיוון חלון הניידת שבה ישב שטרן. המדובר באירועים שאירעו בשלב מאוחר יותר, ושלא ניתן לראות בהם התנגדות למעצר. נראה לי כי בכך חצה הנאשם קו אדום.

154. **מכאן שהוכח כי הנאשם איים על השוטר שטרן בניידת המשטרה, כמיוחס לו בכתב האישום.**

155. **כאמור, לנאשם גם יוחס באישום השני, כי ירק לכיוון חלון הניידת. אולם, האישום השני אינו מייחס לנאשם עבירה של תקיפה. גם לא נטען איזו עבירה מהווה היריקה לכיוון החלון. ממילא, לא שמעתי טענות הגנה בהקשר זה. מכאן, שלא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה הקשורה ליריקה לכיוון חלון הניידת.**

האישום השני, חלק שני - בחדר המעוכבים: העלבת עובד ציבור ואיומים

156. בחלקו השני של האישום השני מיוחס לנאשם, כי בחדר המעוכבים, החל הנאשם לקלל את השוטר יורי רובין בכך שצעק לו: "יא בן זונה שרמוטה". בהיותו בחדר החקירות איים הנאשם על השוטר יהונתן קרופניק בפגיעה שלא כדן בכך שאמר לו: "אם אני לא אעמיד את כל המדינה על הרגלים, אני מניאק", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

157. השוטר יורי רובין לא העיד בבית המשפט ולא הוגשו מסמכים מטעמו. ממילא, אין באפשרותי להרשיע את הנאשם במעשים המיוחסים לו בקשר אליו.

158. גם השוטר יהונתן קרופניק לא העיד בבית המשפט, אולם הוגשה בהסכמה ההודעה שגבה מהנאשם (7/ת).

159. לפי ההודעה, במהלך חקירתו נשאל הנאשם מדוע איים לפגוע בעצמו בחקירת המחלקה לחקירות שוטרים ובתגובה ענה "בא לי לפגוע בעצמי ... אני רוצה לעלות מחר לאנטנה של המשטרה להתאבד. אתה תגיד לי לא? ...". עוד נשאל הנאשם למה התכוון באומרו, כי יעמיד את כל המדינה על מנוף, וענה: "אני יעלה על מנוף מתי שבא לי. מתי שאני אחליט אני יעלה על מנוף ואני יעמיד את כל המדינה". כאשר נשאל למה הוא מאיים, ענה כי אינו מאיים. בהמשך לכך הוסיף הנאשם ואמר: "... אם אני לא יעמיד את כל המדינה על הרגליים אני מניאק". עוד נשאל הנאשם אם התכוון לפגוע בעצמו או באחרים, וענה: "אני מתכוון לפגוע רק בעצמי ... (7/ת)".

160. כאשר קוראים את ההודעה כמכלול, יחד עם המסמכים האחרים שהוגשו בתיק, לא נותר לי ספק, כי אמירותיו של הנאשם כי יעלה על מנוף, אינן מקיימות את יסודות עבירת האיומים. הנאשם אמנם מאיים מפעם לפעם בהתאבדות ובפגיעה עצמית, אולם אין באמירה כל איום כלפי אדם בפגיעה שלא כדן "בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו" שלו או של אדם אחר. יתר על כן, כבר התייחסתי למעלה לכך, כי גם התביעה מתייחסת לאמירתו כי "יעלה

על מנוף" ו"יעמיד את המדינה על הרגליים" משום איום בפגיעה עצמית.

161. **לאור האמור, לא הוכח ביחס לאישום השני כי הנאשם העליב עובד ציבור או איים על מאן דהוא בחדר המעוכבים.**

סוף דבר

162. הוכח שביום 18.10.13 הנאשם ירק לכיוונם של שוטרים בחדר המעוכבים, אולם לא פגע במי מהם. מכאן שהוכח כי הנאשם ביצע עבירה של נסיון תקיפת שוטר.

163. הוכח שביום 22.10.13 הנאשם איים על השוטר שטרן בהיותם בניידת המשטרה, באומרו לו: "אני אחכה לך ברחוב ואחתוך לך ת'גרון יא בן של זונה" ובהמשך "אני נשבע לך אתה עוד לא ראית תימני שנשבע אני ארצח אותך". הנאשם אמר את הדברים במטרה להפחיד את שטרן.

164. לאור כל האמור, החלטתי להרשיע את הנאשם באישום הראשון בעבירה של נסיון תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין; כמו כן החלטתי להרשיע את הנאשם באישום השני בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

165. החלטתי לזכות את הנאשם באישום הראשון מהעבירות הבאות: תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין; חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע או להכשיל מעצר חוקי לפי סעיף 47(א) לפקודת המעצר והחיפוש.

166. כמו כן החלטתי לזכות את הנאשם באישום השני מהעבירות הבאות: שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע או להכשיל מעצר חוקי, לפי סעיף 47(א) לפקודת המעצר והחיפוש; העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ח' תמוז תשע"ד, 06/07/2014 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק, שופטת

החלטה

טיעונים לעונש ישמעו ביום 10/7/2014 שעה 08:30.

הנאשם יובא באמצעות שב"ס.

עמוד 22

תשומת לב רשויות שירות בתי הסוהר לבקשות החוזרות והנשנות של הנאשם לקבל טיפול רפואי.

ניתנה והודעה היום ח' תמוז תשע"ד, 06/07/2014 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק, שופטת

קלדנית: חלי

הוקלדעלידיחליילוז